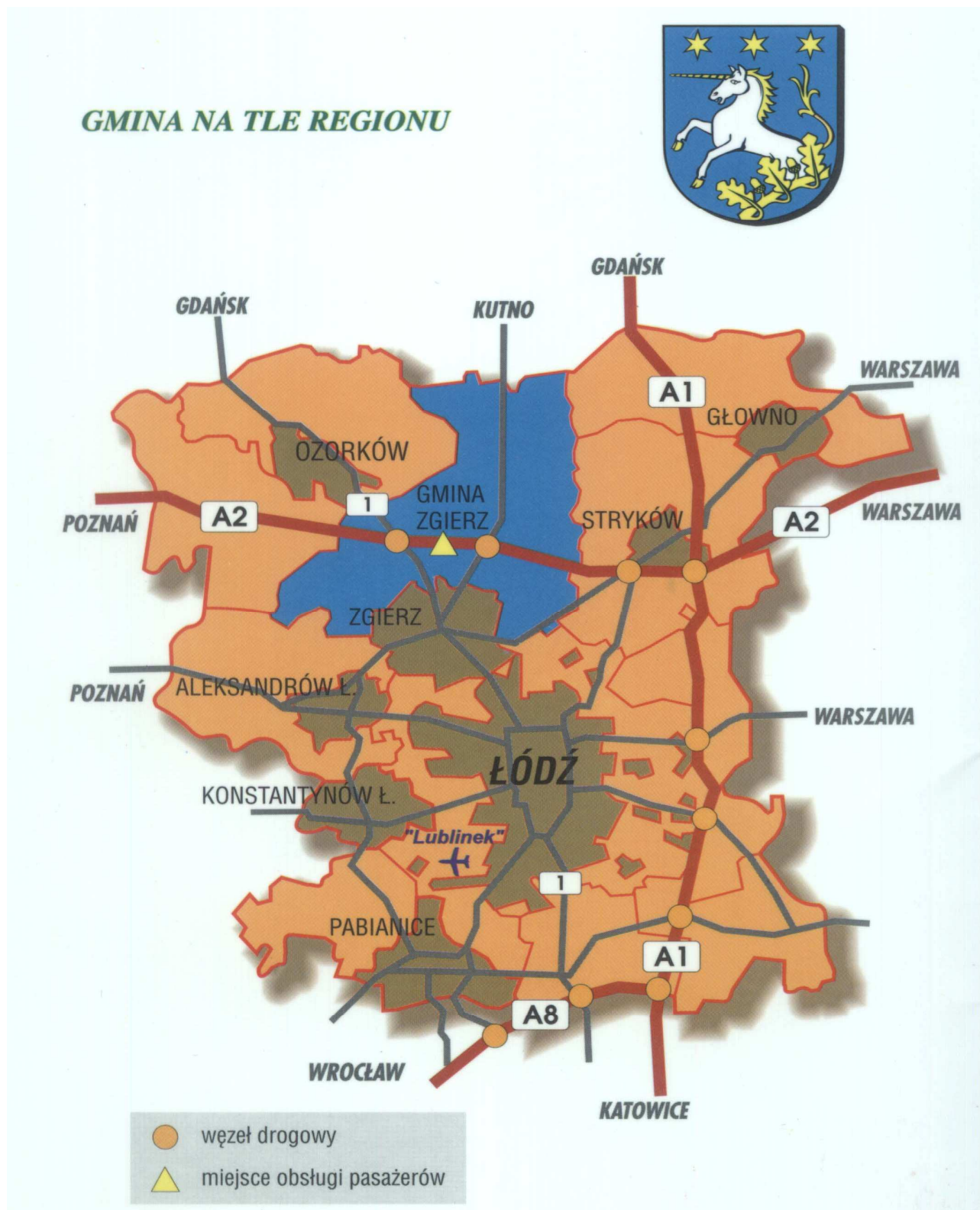

I. RAPORT O STANIE GMINY

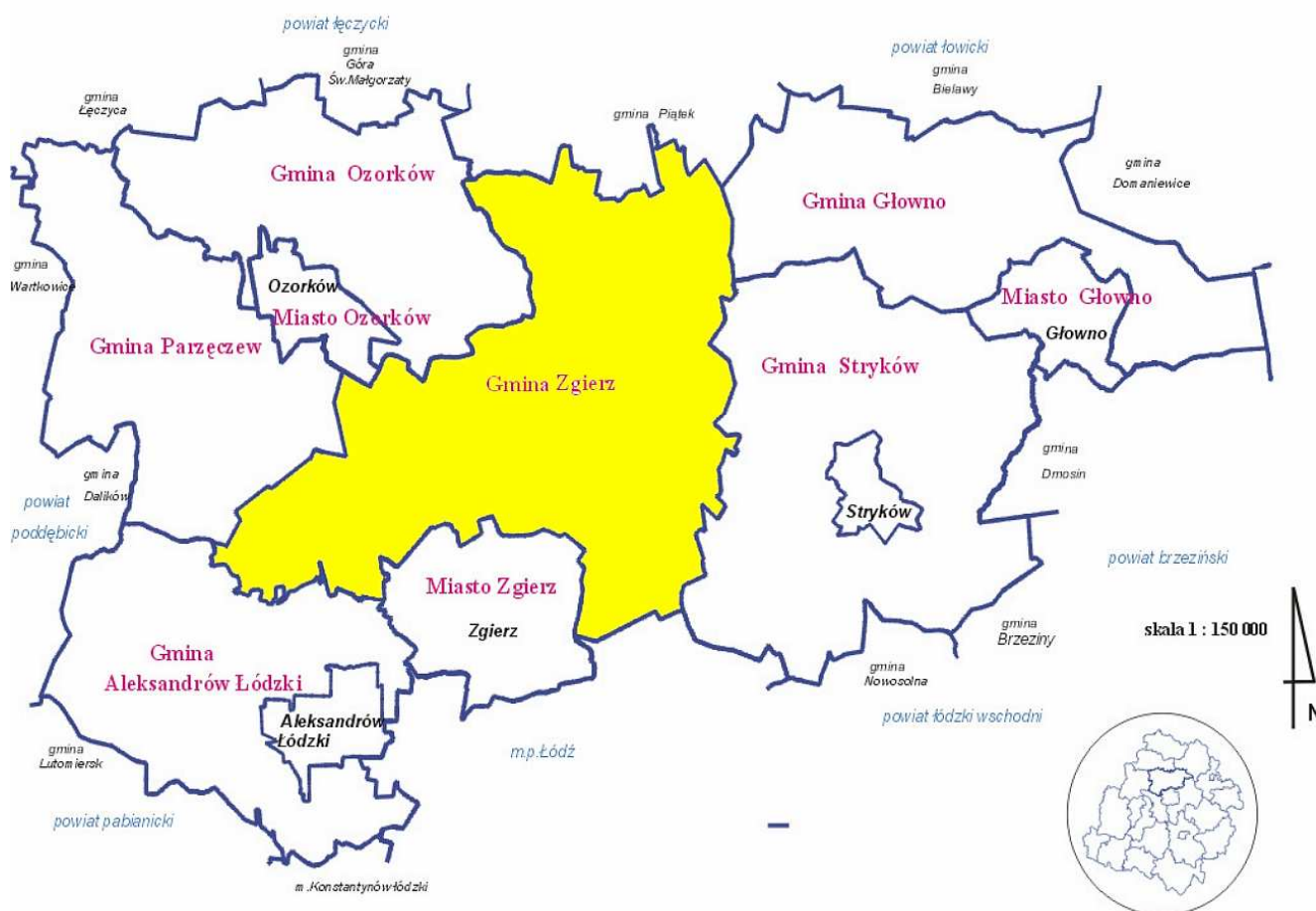
DZIAŁ 1. SYNTETYCZNA CHARAKTERYSTYKA GMINY

1.1. POŁOŻENIE I INFORMACJE OGÓLNE

Gmina Zgierz położona jest w centralnej Polsce, w północnej części województwa łódzkiego. Graniczy z miastami: Łódź, Zgierz i Ozorków, z gminami wiejskimi: Parzęczew, Ozorków, Głowno i Piątek oraz z gminami miejsko-wiejskimi Stryków i Aleksandrów Łódzki.

Wchodząca w skład powiatu zgierskiego gmina Zgierz należy do największych i najbardziej zalesionych gmin województwa łódzkiego. Zajmuje powierzchnię 19.924 ha z czego 385 hektarów stanowi własność gminy (niecałe 2%). Pozostała powierzchnia to własność prywatna.

Rys. 2. Podział administracyjny powiatu zgierskiego

Mapa – gmina Zgierz na tle powiatu zgierskiego

W 69 miejscowościach leżących na terenie gminy, na koniec roku 2007, na stałe zameldowanych było mieszkańców. Największe miejscowości to: Łagiewniki Nowe – 695 mieszkańców, Rosanów – 732 i Dąbrówka Wielka – 564. Ilość mieszkańców w poszczególnych miejscowościach obrazuje poniższa tabela.

ZESTAWIENIE ILOŚCI OSÓB W GMINIE ZGIERZ WG MIEJSCOWOŚCI
na dzień 31.12.2007 roku

NAZWA MIEJSCOWOŚCI	ILOŚĆ OSÓB
ADOLFÓW	157
ASTACHOWICE	53
BĄDKÓW	124
BESIEKIERZ NAWOJOWY	190
BESIEKIERZ RUDNY	220
BIAŁA	380
BRACHOWICE	130
CIOSNY	202
CYPRIANÓW	45
CZAPLINEK	113
DĄBRÓWKA MARIANKA	32
DĄBRÓWKA SOWICE	103
DĄBRÓWKA STRUMIANY	241
DĄBRÓWKA WIELKA	564
DĘBNIAK	34
DZIERŻĄZNA	163
EMILIA	348
GIECZNO	321
GLINNIK	82
GRABISZEW	73
GROTNIKI	480
JANÓW	60
JASIONKA	126
JEDLICZE A	344
JEDLICZE B	199
JEŻEWO	37
JÓZEFÓW	53
KANIA GÓRA	256
KĘBLINY	254

Strategia Rozwoju Gminy Zgierz na lata 2006 – 2013
Cz. I. Raport o stanie gminy: Dział 1. Syntetyczna charakterystyka gminy

KOLONIA GŁOWA	124
KOTOWICE	91
KWILNO	127
LEONARDÓW	26
LEONÓW	9
LORENKI	137
LUĆMIERZ	250
LUĆMIERZ LAS	39
ŁAGIEWNIKI NOWE	695
MACIEJÓW	144
MARCJANKA	33
MICHAŁÓW	19
MOSZCZENICA	5
OSTRÓW	16
PALESTYNA	39
PODOLE	123
ROGÓŻNO	124
ROSANÓW	732
ROZALINÓW	57
SAMOTNIK	44
SIEDLIKO	46
SKOTNIKI	400
SŁOWIK	463
SMARDZEW	161
SWOBODA	39
SZCZAWIN DUŻY	260
SZCZAWIN KOLONIA	83
SZCZAWIN KOŚCIELNY	74
SZCZAWIN MAŁY	115
ŚLADKÓW GÓRNY	96
UKRAINA	11
USTRONIE	418
WARSZYCE	88
WIKTORÓW	94
WŁADYSŁAWÓW	138
WOLA BRANICKA	149

WOLA ROGOZIŃSKA	101
WOŁYŃ	57
WYPYCHÓW	140
ZIMNA WODA	14
RAZEM CAŁA GMINA	11 214

Tabela – mieszkańcy poszczególnych miejscowości w gminie Zgierz, stan na 31.12.2007r.
Źródło: opracowanie własne

Ponad połowę ogólnej liczby mieszkańców stanowią osoby w wieku aktywności zawodowej. Jedna trzecia ogółu to dzieci i młodzież do 25 roku życia. Natomiast 17% stanowią osoby w wieku emerytalnym.

Gmina Zgierz jest gminą wiejską o charakterze rolniczym i rekreacyjnym. Na jej terenach dominują grunty o słabej bonitacji gleby. Nie występują grunty orne I i II klasy, natomiast przeważają grunty klasy V. Niekorzystną cechą rolnictwa gminy jest niewielka powierzchnia poszczególnych gospodarstw rolnych.

Na terenie gminy znajduje się ponad 10 tys. działek letniskowo – rekreacyjnych. W okresie letnim znacznie wzrasta ilość osób przebywających w miejscowościach takich jak Rosanów, Grotniki, Kębliny, Łagiewniki Nowe, Glinnik, Jedlicze A, Jedlicze B oraz Ustronie. Stwarza to bardzo dobre warunki rozwoju usług związanych z rekreacją i wypoczynkiem, ale jest także powodem wielu dodatkowych problemów związanych z infrastrukturą techniczną oraz gospodarką odpadami komunalnymi.

Powierzchnia zalesienia w gminie Zgierz plasuje ją na czołowym miejscu pod względem powierzchni zalesionych w powiecie zgierskim. Wyraża się wskaźnikiem lesistości 28,9 % i przewyższa średnią lesistości Polski wynoszącą 28,3 %.

Teren gminy związany jest z działalnością gospodarczą prowadzoną przez ponad 650 osób fizycznych oraz około 60 spółek prawa handlowego. Są to średnie i małe podmioty gospodarcze.

Korzystne położenie, blisko aglomeracji łódzkiej oraz duże zaplecze rekreacyjne są czynnikami kształtującymi gospodarcze oblicze gminy Zgierz. W przyszłości na atrakcyjność inwestowania przez przedsiębiorców wpłynie budowa autostrady A2 i węzła obsługi podróży w okolicy Emilii.

1.2. HISTORIA

Na terenach dzisiejszej gminy Zgierz istnieją świadectwa, które mówią o ciągłości osadnictwa począwszy od epoki kamiennej. Odkryto wiele stanowisk archeologicznych. Do najciekawszych należą: cmentarzysko rzymskie w Białej, cmentarz kultury wschodnio-pomorskiej w Śladkowie, a także obozowiska myśliwskie z paleolitu.

Do ważniejszych ośrodków dawnego osadnictwa należy Gieczno, które w XVI w. przez krótki czas miało prawa miejskie. Jedną z najstarszych wsi, o bogatej historii jest Szczawin. Miejscowość odnotowana była po raz pierwszy w źródłach pisanych w 1339r. W liczącej VII wieków historii Szczawin należał do dóbr monarszych i jako królewszczyzna nadawany był przez władców Polski za zasługi oddane tronowi.

Późniejsza historia gminy związana jest ściśle z historią i tradycjami miasta Zgierza, który, tak jak i teren dzisiejszej gminy wchodził w skład dawnej Ziemi Łęczyckiej. Dominowała tu drobnowioskowa własność szlachecka z nielicznymi królewszczyznami. Na jej południowym krańcu ponad lokalnym ośrodkiem był Zgierz. Z nim też należy łączyć powstanie najstarszych wsi służebnych: Skotnik i wchodzących obecnie w skład Łodzi część Łagiewnik.

Po rozbiorach duża część obecnego obszaru administracyjnego gminy znalazła się w granicach powiatu zgierskiego, a po 1863r. – łódzkiego. Wschodnia część należała do powiatu brzezińskiego, północna zaś do łęczyckiego. W wyniku reformy administracyjnej z 1975r. powstała, w obecnym kształcie, gmina Zgierz. W 1999r. weszła ona w skład Powiatu Zgierskiego.

Ciekawie przedstawia się przeszłość gospodarcza tego obszaru Polski. Północna część, leżąca na równinnych i żyznych terenach, była stosunkowo dobrze zagospodarowana rolniczo. Część południowa, leżąca w strefie krawędziowej Wysoczyzny Łódzkiej, na słabych glebach, nie była atrakcyjna dla osadnictwa. Początek XIX wieku zaowocował powstaniem dużych ośrodków przemysłowych: najpierw w Ozorkowie, a później w Zgierzu. Oba ośrodki w połowie minionego stulecia zdominowała Łódź. Zalesione tereny Puszczy Łódzkiej wykorzystano pod zabudowę, drewno z wykarczowanych obszarów przeznaczono jako budulec i opał – powstały nowe wsie, które, wraz ze starymi utworzyły rolnicze zaplecze łódzkiej aglomeracji.